

РЕШЕНИЕ

№ 6096

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6066** по описа за **2023** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на СДВР – отдел „Пътна полиция“, чрез процесуалния представител юрк. А., срещу Решение от 28.02.2023 г., постановено по н.а.х.дело № 350/2023 г., Софийски районен съд, НО, 11-ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22-4332-023879 от 24.11.2022 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на И. Б. Т., на основание чл. 174, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), са наложени административни наказания – „глоба“, в размер на 500 лева и „лишаване от право на управление на МПС“, за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Изложени са подробни съображения за законосъобразност на НП. Сочи се, че инкриминираната разпоредба на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП има ясно и недвусмислено посочени адресати – лица, имащи качеството на водачи. Допълва се, че АУАН е подписан без възражения. В акта и в НП се съдържа ясно и точно описанието на нарушението, като не се констатира противоречие между словесното описание и правната му квалификация. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и да

потвърди изцяло процесното наказателно постановление. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна в касационното производство, се представлява от адв. М., която оспорва касационната жалба. Претендира разноси.

Прокурорът счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена: На 13.11.2022 г., около 08.30 часа, в [населено място], по ул. 5038-ма с посока на движение от ул. 5046-та към ул. 5037-ма и до 108-мо СУ „Н. Б.“, ответникът по касация И. Т. е управлявал автобус М. А 03 с ДК [рег.номер на МПС], след като е бил употребил алкохол с концентрация 0,53 промила. Това е установено при проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с номер ARDM-0214. На Т. бил издаден талон за медицинско изследване № 113459 за УМБАЛ „Св. А.“. С протокол за медицинско изследване № 680/14.11.2022 г. било установено наличие на алкохол – а именно 0,53 промила.

Съставен бил акт за установяване на административното нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП. На базата на него е издадено обжалваното наказателно постановление.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че е налице съществено противоречие между АУАН и НП: докато в първия процесуален документ се инкриминира концентрация „0,53 %“ (0,53 на сто), то в атакуваното НП Т. е санкциониран за установена с кръвна проба концентрация от „0,53 промила“ (0,53 на хиляда). Цитираното противоречие е определено като десетократно и в този смисъл е отчетено като съществено. Прието е също, че не е налице годен субект на отговорност, а именно „водач“ по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП.

Решението е неправилно.

С разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП е въведена изрична и императивна забрана за водачите да управляват пътно превозно средство под въздействие на алкохол, след употреба на наркотични вещества или техни аналози. За нарушение на тази забрана, законът – чл. 174, ал. 1, т. 1 ЗДвП (приложимата редакция ДВ, бр. 77 от 2017 г.), предвижда административно наказание – „лишаване от право за управление на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина“, за срок от 6 месеца и глоба от 500 лева, когато концентрацията на алкохол в кръвта е над 0,5 на хиляда до 0,8 на хиляда включително, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух.

В процесния случай, от събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства, безспорно се установява, че на посочените в АУАН датата и място ответникът по касация е управлявал автобус М. А 03 с ДК [рег.номер на МПС] след употреба на алкохол и с концентрация повече от допустимите 0,5 промила, установени с техническо средство Алкотест дрегер. Този факт е безспорно установен и с приетите и неоспорени в съдебното производство пред СРС Проба № 06776/13.11.2022 г., потвърдена и от медицинско изследване, обективизирано в

протокол № 680/14.11.2022 г. И двете са показали един и същи резултат от 0, 53 промила. Към момента на съставяне на АУАН, посоченият като нарушител Т. е посочил единствено, че има възражения, като нито в този момент, нито в предвидения от закона срок е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации и не е изяснил за какво не е съгласен. Установеното в АУАН относно извършване на деянието, съставляващо административно нарушение е оспорено в съдебната фаза на производството, без да са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават направените фактически констатации.

Настоящият съдебен състав приема, че съгласно приложимата норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението.

Видно от събраните по делото писмени доказателства – изготвена Докладна записка, от съдържанието на АУАН и НП е видно, че лицето Т. се е движел по улиците на [населено място] (посочени са мястото на движение и посоката на движение, както и къде точно е извършена проверката). Ето защо недоумение буди фактът, че СРС е приел, че Т. не е имал качеството на „водач“. Настоящият съдебен състав намира за безспорно, че ответникът по касация е лице, което отговоря на понятието, посочено в § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП – управлявало е пътно превозно средство.

По искане на водача е направено повторно изследване и кръвната проба е показала концентрация на алкохол в кръвта от 0,48 промила. Видно е, че разликата между първото и второто изследване не надхвърля параметрите за отчетена разлика (не се различават с повече от 0,10 на хиляда при резултати до 1 на хиляда, умножено по две), определена в чл. 27, ал. 4 във връзка с чл. 22, ал. 2 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Ето защо правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на Т. с издаденото НП.

Като техническа грешка, съдът определя посочването на места на знака %, вместо знака за промили ‰. Общозвестен е фактът, че количеството на алкохол в кръвта се измерва в промили, което означава една хилядна (1/1000) част, или 1/10 процента. Посоченото по никакъв начин не се е отразило върху това, Т. да разбере за какво деяние му е повдигнатото административнонаказателно обвинение, както и своевременно да организира защитата си.

В допълнение съдът намира, че всички доказателства по делото са обсъдени в тяхната цялост. АУАН и НП съдържат всички необходими реквизити – обстоятелствата при извършване, както и неговото авторство. Във връзка с направените разсъждения, въззивното съдебно решение се отменя, а наказателното постановление се потвърждава.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 80 (осемдесет) лева, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, X. Касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 28.02.2023 г., постановено по н.а.х.дело № 350/2023 г., Софийски районен съд, НО, 11-ти състав.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-4332-023879 от 24.11.2022 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на И. Б. Т., на основание чл. 174, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата, са наложени административни наказания – „глоба“, в размер на 500 лева и „лишаване от право на управление на МПС“, за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА И. Б. Т. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата от 80 лева за юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.